

## ЛІТЕРАТУРНІ ЧИТАННЯ - 2015

*...письменником можна стати тоді,  
коли ти без цього не зможеш жити,  
не зможеш уявити собі життя,  
коли писати про людей, природу...  
стане щоденною потребою, твоїм «злим генієм»,  
диханням, твоєю сутністю*

Григорій Тютюнник

Навесні, за традицією, предметно-циклова комісія української філології зустрічає гостей педагогічних закладів Південного регіону. Цьогоріч ними стали Новобузький і Білгород-Дністровський коледжі, Балтське училище. Вони завітали на щорічні Літературні читання, що були присвячені нашим славним землякам – братам Тютюнникам.

Старший на двадцять років – Григорій. Він увібрав у себе все талановите з материнського і батьківського роду, а також від багатих на вдачу односельців і людей сусіднього села з поетичною назвою Троянівка. Не раз потім висловлював він свою вдячність землякам за життєву науку і за ту живу колоритну мову, що завітчала самотутніми барвами його роман «Вир».

Його творчість – це була правда, часом жорстока, але мудра, людяна, яка ніколи не виходила за межу, за якою натуралізм і смакування темних сторін життя. Культ правдивості й совісті, краса моральної чистоти й цнотливості інтимних почуттів – такі уроки Тютюнниківської правди художності, в оптиці якої людина постає без прикрас і сентиментальності, але й не викликає відчуття надриву чи приниження: «золотий перетин» проходить через мудре співчутливе серце митця, яке ніколи не зважилося б відібрати в людини почуття її власної гідності.

Старшим наставником став для молодшого звідного брата. Григорій Тютюнник умів побачити в людині її біль та муку навіть тоді, коли вони німо застигли в очах. І зізнався в одному зі своїх записників – не людям зізнався – собі: «Я люблю стареньких і малих – і тих, і тих за мудрість і доброту». Відчував і давав відчути це й нам, читачам, що немає страшнішого, аніж черствість та самотність.

І коли б менший – Григорій - тільки лашився до старшого брата, видатного письменника, коли б жував лише готовеньке – ніколи не був би достойним його страдницького життя і страдницького життя батька, що подарував їм життя, а сам пішов разом із мільйонами встилати кістками вічну мерзлоту, позаяк теж не міг не думати самотужки і теж мав душу, як відкрита рана. «...просто не був би по роду-племені Тютюнником і в такій великій мірі братом свого брата». «Ми десятки разів сперечалися і десятки разів простоювали потім до світання на мосту або десь під сосною, з радістю закоханих молодят відкриваючи один одного – адже ми тільки в п'ятдесят другому році сказали один одному «брате» – обидва покарьжені, зіжмакані занадто вже суворою до нас долею і тяжкими, хоч і не однаковими за формою муками».

У рамках читань пройшла низка заходів: науково-практична конференція (Александрова Т.В., Терещенко О.В., Ладягіна В.П.), літературно-музична композиція (Сидоренкова О.П., Широка Т.І., Прокопов Д.Ю., Мішеніна Н.Я., Солодовнікова Л.Г., Іванова А.), конкурси читців і творчих робіт (Крупіна Л.В., Шаповал О.Г., Скоропльот Н.А., Матюха Ю.О., Савченко Т.О.), усі учасники були відзначені дипломами і почесними грамотами.

«...Якщо через кілька століть люди захочуть дізнатися, що то за істоти були – останні з могікан безжально знищеної селянської цивілізації, то найкраще вони це зможуть вивчити саме за Тютюнниками», – писав критик Михайло Слабошпицький.

Ви народились, щоб творити.  
І з того дня, як узялися за перо,  
Навчилися правду говорити,  
Борці за чесність, за добро.

*Підготувала Т.О.Савченко, викладач ПЦК української філології*

